

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze ČR

ČÍSLO 100

Vážení kolegové, kamarádi.

Dne 6.11.2010 se opět uskutečnila výroční schůze našeho klubu. Pro ty z vás, kteří se nemohli zúčastnit ze zdravotních, osobních či jiných důvodů v krátkosti se zmíním o průběhu jednání. Bylo přítomno podle prezentace 176 členů, omluvilo se buď dopisem e-mailem, SMS či jiným způsobem 54 členů. Z celkového počtu 375 členů se tedy neuznalo za vhodné omluvit 145 pasivních členů, což nás dost překvapilo.

Výroční schůze se zúčastnil inspektor vojenské hudební služby mjr. Karel Mišák, velitel a šéfdirigent Ústřední hudby AČR mjr. Jaroslav Šíp, tajemnice Ústředního výboru Svazu vojáků v záloze ing. Miroslava Mrowiecová a velitel vojenské hudby Olomouc mjr. Mirko Foret. Ve zprávě výboru jsem vyhodnotil jeho práci s tím, že jsem poděkoval hlavně místopředsedovi Václavu Babkovi za přípravu článků, kompletaci příspěvků až do konečné úpravy Zpravodajů, které pak předal Milanu Kasanovi ke konečné grafické úpravě, napsání do počítače a odeslání firmě k tisku. Rovněž jsem poděkoval členu výboru Bohumilu Peškovi za nezištné dodávání historiografických článků z oblasti vojenských hudeb a jejich představitelů, což čtete v každém čísle Zpravodaje. V neposlední řadě i hospodáři klubu Františku Sládkovi, který vždy po revizi finančního hospodaření s financemi klubu, byl vždy hodnocen bez závad. Také dalším členům výboru: Janu Homanovi, Václavu Linkovi, Vlastovi Bradáčovi, Oldovi Kocourkovi a Pavlu Olíkovi.

Jinak se výbor zabýval na měsíčních schůzích došlou korespondencí, příspěvky do Zpravodajů a jinými otázkami spojenými s prací klubu. Nejzásadnějším problémem ovšem na říjnové výborové schůzi bylo rozhodnutí většiny členů výboru abdikovat na funkce, protože řada z nás má značné zdravotní i osobní rodinné problémy a tato práce již není možná bez plného nasazení a patričního elánu. Přestože ve Zpravodajích i na výročních schůzích jsem vyzýval i jmenovitě mladší členy převážně Pražáky (kromě ing. Pavla Olíka), nikdo neprojevil zájem nás nahradit a pokračovat v další činnosti, aby nedošlo k zániku klubu. Rovněž jsem jmenovitě vyzval mladší členy klubu i podle let, bydlící v Praze, nikdo se nepřihlásil.

Ještě před návrhem usnesení jsem předal knižní dar p. Dobromilu Keprtovi, který se v prosinci dožívá 90let. Tajemnici a předsedovi Svazu vojáků v záloze jako upomínku na náš klub. Rovněž publikaci „Dechovka-historie a současnost“. Vladimíru Haasovi pošleme knihu jakožto fin. sponzorovi a dlouholetému členu poštou, protože na schůzi z Chomutova nepřijel. Knižní dar jsme na výborové schůzi předali i našemu členu Frant. Trnkovi, který nám

vždy pomáhal s distribucí Zpravodaje a ing.Jaroslavu Formanovi.

V diskusi vystoupil inspektor, hudeb a seznámil nás se současným stavem voj. hudeb a změn, které se budou týkat jak v hodnostním označení vojenské hudební služby tak restrukturalizací funkčního zařazení příslušníku hudeb na tabulkových počtech.

Dále vystoupila i tajemnice ÚV-SV2 ing.Miroslava Mrowiecová a požádala členy, aby nedopustili zrušení klubu, protože pozoruje s jakou radostí se chlapi setkávají jednou ročně a vzpomínají na doby minulé a rádi se vidí. Vyzývá členy, aby nám pomohli k vystřídání a že by to byla velká škoda zrušit náš klub. Dále vystoupil šéfdirigent a velitel ÚH mjr.Jaroslav Šíp a seznámil nás s těžkostmi; které provázejí zrušení ostatních hudeb a maximální vytíženost Ústřední hudby, včetně problémů se současným sídlem hudby na Pohořelci a tlakem na jeho přestěhování.

Dále si vzal slovo náš člen Václav Hlaváček, prezident asociace malých dechových orchestrů a seznámil nás o letošní soutěži konané v červnu na Křížkově fontáně "Hraj kapelo hraj" a pozval nás na podobnou akci v roce 2011 a doporučil nám propagaci čtvrtletníku "Naše muzika" k získání předplatitelů, kterou vydává jeho agentura Briva.

V diskusi vystoupil náš člen Vladimír Brant dlouholetý hudební redaktor Českého rozhlasu Praha a pohovořil o současném stavu a propagaci dechové hudby a relacích vysílaných na Praze 2 a seznámil nás s přípravou největší dechové přehlídky v pražské Tesla aréně 15.10.2011 s názvem "Zlaté trumpety" za účasti Moravanky, Mistríňanky a Vejvodovy kapely a se střídajícími se neznámějšími interprety. Budou to písničky našich neznámějších autorů.

Slovo si vzal i náš člen Petr Hamrský a požádal členstvo o zachování klubu a nabídl možnost zkopírování některých natočených skladeb vojenských hudeb, které pracně získal v hudebních redakcích, které se neztratily a jsou v depozitářích.

Náš jubilant Dobromil Kepřt poděkoval výboru za věčný dar při dovršení devadesátin.

Rovněž krátce promluvil k členům kolega Jaroslav Forman, bývalý soloklarinetista hudby Hradní stráže a rovněž žádal členstvo o zachování klubu a vzpomněl na doby minulé u voj. hudeb.

Na závěr jsem přečetl návrh usnesení, kde kromě schválení zprávy o činnosti a hospodaření navrhuji zrušení klubu, protože nikdo neprojevuje zájem v naší činnosti pokračovat. Před hlasováním si vzal slovo Milan Kasan a doporučil, aby ke konečnému rozhodnutí došlo, pokud se nikdo nepřihlásí ve vydání jubilejního čísla Zpravodaje č.100. Jeho návrh hlasováním byl schválen. Okamžitě se do diskuse přihlásil kolega Jirka Jirsa, který ostře požádal členy, že přece nemůžeme dopustit, aby klub zanikl a po ukončení schůze se mu přihlásilo několik, osob včetně Mirka Průžka. Oba dva se pak zúčastnili výborové schůze 9.11., kde jsme se dohodli na dalším postupu.

Po ukončení schůze byla volná zábava až do 16.00, kdy odcházeli poslední vytrvalci.

P.S. Vytočilo se 240 piv, nepočítaje v to jiné alkoholické nápoje.

V Praze 1.12.2010.

Vladimír Mikeš - předseda.

Slavnostní koncert Ústřední hudby AČR se konal dne 5.prosince 2010 u příležitosti 60.výročí od jejího založení v Dvořákově síni Rudolfiny v Praze.

Program byl následující:

1.Leoš Janáček-Taras Bulba 1.část "Smrt Andrejova"

- 2.Zdeněk Fibich-Předehra k opeře "Pád Arkuna", Op.55
- 3.Giuseppe Tartini-Koncert pro trubku D-dur
- 4.Camille Saint-Saens-Finále ze Symfonie č.3 c-moll "Varhanní",Op.78
Přestávka
- 5.John Williams-Olympijská fanfára "Summon the Heroes"
- 6.Gustav Holst-Jupiter-zvěstovatel veselí,4.část z cyklu Planety,Op.32
- 7.Philip Sparke-Orient Express
- 8.Jaroslav Šíp-Stvoření světa v sedmi obrazech

Koncert dirigovali: velitel hudby-hlavní dirigent mjr.Jaroslav Šíp
zástupce velitele mjr.Radomil Čileček
vedoucí dirigent mjr.Patrik Spinek

Instrumentální sólista npor.Jan Pohořalý - trubka

Je neuvěřitelné jak to uteklo. Ve vzpomínkách se musím neustále vracet zpět. Před nedávnem jsme si ve Zpravodaji připomněli její vůbec první vystoupení před veřejností, kdy se představila koncertem v Divadle Čs.armády-dnes opět Vinohradském. Je v tom kus nostalgického snění o době a dění, které je nenávratně pryč. Přišla nová generace, která nese odkaz a rozmnožuje jej. Koncert slavnostní - důstojný odkazu. Je tady ještě dost pamětníků i účastníků všech těchto událostí. Vzpomněl jsem na ty žijící, kteří také tenkrát u těch začátků byli a jsou členy našeho Klubu - zakládající členové Ústřední hudby: Stanislav Janda, František Kryka. Josef Myška, Jiří Vít, František Zelenka, Vladimír Drahoš. Jan Homan. Josef Kratochvíl, moje maličkost.....

Další přicházeli postupně. Vzpomínám i na nastudování obou řad Slovanských tanců Ant.Dvořáka, které jsme snad poprvé v premiéře uvedli v podání dech.orchestru jako celek. Společnost Ant.Dvořáka vzpomínala 100.výročí narození mistra. To vedle ČF a dalších orchestrů byl vklad Ústřední hudby Čs.armády. Slovanské tance jsme hráli v místech spojených s životem mistra - zámek v rodišti Nelahozeves, Sychrov i Valdštejnská zahrada, ale i na jiných místech.

Byli jsme tehdy mladí a zvědaví. Také studium skladeb autorů Smetany, Janáčka, Fibicha, ale i světových autorů Glinky, Čajkovského, Glazunova, Gliera, Šostakoviče a dalších přinášela nová poznání. Hrát tyto skladatele také umožňovalo rozšířené obsazení orchestru o další nástrojové skupiny, ale i osobnost a kvality velitele a kapelníka. Velkým a převratným způsobem se staly nově instrumentované skladby pro tento v naší historii velký orchestr a jeho interpretační možnosti. V pozdější době jsme jako orchestr pořídili hodně kvalitních nahrávek jak klasiků tak i soudobých autorů pro Čs.rozhlas a Supraphon na dlouhohrající desky.

Byli to pokud instrumentace se týká především Jan Uhlíř, ale hlavně Jan Fadrhons, svým novým pojetím Jindřich Praveček, později i Karel Mikuláščík, Hynek Sluka a další, kteří z nich vycházeli.

Mrzí mne, že se nepřipomíná úloha Ústřední hudby Čs.armády, kterou sehrála při konání a přípravě I.celostátní spartakiády v roce 1955. Tehdy a od té doby naposledy (stejně jako při sokolských sletech) hromadná cvičení na Strahově provázela živá hudba. To byl nesmírně důležitý a zodpovědný úkol pro hráče, ale především pro škpt.Pravečka, který skladby nacvičil a živě s orchestrem doprovázel. Skladby instrumentoval převážně Jan Fadrhons. Tyto se museli nahrát před tím na gramodesky, aby podle nich mohlo být nacvičováno u jednot. Pamatuji se, že autoři hudby a cvičení chodili k nám do zkoušek, kde se před natáčením skladby doladřovaly podle jejich připomínek.

Obdivovali jsme Jindřicha Pravečka jak dokázal na připomínky pohotově reagovat a jistotou sobě vlastní je realizoval. Byly to rytmické a hlavně tempové změny v každé skladbě. To v nás všech vyvolávalo obdiv k jeho osobě a schopnostem.

Ústřední hudba ve studiu nad Branou borců navštívil tehdejší prezident republiky Antonín Zápotocký a setrval tam s námi při produkci.

Život šel dál. První zahraniční zájezd Ústřední hudby Čs.armády byl do tehdejší NDR v roce 1956, kde v dalších letech jsme byli pak stálými hosty. Pak v roce 1959 Světová výstava Brusel - hudba oceněna Zlatou medailí, Egypt, Polsko, 1960 Sovětský svaz (Kijev, Charkov, Sokolovo, Moskva), 1967 Světová výstava Montreal, Anglie (Londýn-slavná Royal Albert Haal, Sheffield, Bratford), festivaly vojenských hudeb Lorient, Caanes-Francie, Švýcarsko-Zürich, Bern. Těch zážitků s cestováním je jistě hodně. Rád vzpomínám i na každoroční týdenní zájezdy do všech krajů po celé Československé republice. To je také kus historie, kterou nelze opominout. Život šel dál, nastala generační výměna. Přišli noví kolegové na naše místa do všech nástrojových skupin.

Ústřední hudba žije i přes různé překážky, které přináší doba a život. Díky za vše - dobrou muziku a její interpretaci. Člověk přichází vždy z koncertu Ústřední hudby AČR potěšen a dobře naladěm. Tradice se dále rozvíjí.

Děk kolegové!

Václav Babka.

Milan Hodík 1933 -2010

Po půlnoci 16. září 2010 zemřel po vleklých zdravotních potížích ve věku 77 let Milan Hodík, novinový, časopisecký a knižní grafik. V roce 1970 vydal Paměti komorníka císaře Františka Josefa I., které sám okomentoval. Jako znalec historie vojenské hudby napsal několik zasvěcených statí a jeho práce se objevily ve sbornících a zazněly i na rozhlasových vlnách. Stal se spoluautorem publikací, které se většinou setkaly s velmi příznivou odezvou i z odborných kruhů: dvoudílná Encyklopedie pro milovníky Švejka (1998, 1999), Vojenská kuchařka (2004), Švejk – fikce a fakta (2006), Vojenské fanfáry nad Vltavou (2008), Jak císař pán nechodil pěšky (2009), Signály, aneb Ještě se troubí a bubnuje (2010).

V poslední době jsme společně začali připravovat knihu pracovně nazvanou CASTALDO. Na pozadí dodnes u nás i ve světě hraného pochodu jsme chtěli představit nejen plukovníka, kterému byla skladba věnována, ale také jejího autora, vojenského kapelníka Rudolfa Nováčka i vojenskou Prahu v době Castaldova působení, tedy v letech 1883–1893.

Jako ukázkou vždy pečlivé práce Milana Hodíka předkládám jeho kapitolu o Ludwigu Castaldovi z knihy, bohužel, nedokončené. Pavel Landa

V titulní roli

Asi 11 kilometrů severozápadně od dolnorakouského Melku s nepřehlédnutelným benediktinským klášterem vybudovaným na skalnatém ostrohu nad Dunajem, právem vydávaným za barokní perlu Rakouska, leží v zalesněné krajině obec Leiben, kde se podle záznamu ve vojenské evidenci narodil ten, jemuž vděčíme za titul naší práce. Pro získání podrobnějších informací ze záznamu v matrice je ale nutno navštívit farní úřad v sousedním Ebersdorfu.

V knize narozených (Geburts-Buch) se lze dočíst, že 20. září 1839 v pět

hodin odpoledne se v Leibenu č. 1, na zámku, narodil chlapec manželského a katolického původu, kterého 24. září 1839 farář Severin Lukas pokřtil jmény Ludwig Joseph Carl. Otcem byl Joseph Castaldo (v matrice zapsán jako Kastaldo), obroční c. k. panství Leiben, a matkou Maria, jejíž otec byl Jos. Tapp šlechtic von Tappenburg, c. k. podplukovník v penzi, a matka Maria rozená šlechtična von Vogou z Lublaně.¹ Kmotrem byl Josef Schmied, c. k. správce v Leibenu, jako zástupce Franze svob. pána von Sommaruga, c. k. dvorního rady u nejvyššího soudu a referenta státní rady.² Novorozenci pomáhala na svět zkoušená porodní bába Josefa Ortlerová, vdaná, obyvatelka nedalekého Emmersdorfu na břehu Dunaje.

O dětství Ludwiga Castalda není nic známo. Totiž nám, abychom byli přesní. Byl to sice chlapec z úřednické, tedy takzvané lepší rodiny, ale nezdá se, že by vyrůstal obklopen péčí početného služebnictva. Školní docházku završil dvěma ročníky vyšší reálky v Linci. Buď on sám, nebo jeho rodina rozhodla o vojenské dráze, takže byl 26. září 1855 odveden k zákopnickému sboru a 26. prosince téhož roku byl přeložen jako pěšák k c. k. řadovému pěšímu pluku č. 14, jehož doplňovací okres byl v Linci a tou dobou byl posádkou ve Vídni. U tohoto pluku sloužili jako důstojníci jeho příbuzní: dědeček, tedy otec jeho matky Joseph Tapp von Tappenburg tu byl od roku 1825, a od roku 1833 byl velitelem 1., od roku 1851 v hodnosti podplukovníka 2. zeměbraneckého praporu pluku. Sloužili tu také bratři jeho matky Eduard a Leonhard, od roku 1845 do roku 1851 také syn jeho kmotra Leopold baron Sommaruga.

Ludwig Castaldo nastoupil v roce 1856 do plukovní kadetní školy, kde byl v roce 1857 povýšen na svobodníka a za dva měsíce nato na desátníka. Školu ukončil s dobrým prospěchem 31. června 1858 a byl jmenován kadetem.

Křest ohněm si odbyl už jako poručík v italském tažení začátkem května 1859 při palbě nepřátelského dělostřelectva. Pak prodělal 1. června bitvu u Novary, 4. června další bitvu u Magenty a 5. června boje u Ponte-Vecchio-di-Magenta. V bitvě u Novary utrpěl zranění s trvalými následky jeho pozdější velitel v pěším pluku č. 28 Johann Holzbach,³ který u 14. pěšího pluku sloužil jako nadporučík 2. třídy od roku 1850 do roku 1869, kdy odešel jako setník 1. třídy k pěšímu pluku č. 11. Za povšimnutí stojí, jak Castaldo o osm let staršího Holzbacha jaksi následoval: v bitvě u Solferina 24. června 1859 byl těžce zraněn na levém stehně kulkou z pušky.

Při reorganizaci pěchoty byl 3. prapor 14. pěšího pluku přeřazen 1. února 1860 jako 4. prapor pěšího pluku č. 4 a Castaldo se tak dostal k prestižním vídeňským Deutschmeistrům do posádky praporu ubytovaného v kasárnách na hradě v Bratislavě. Pak prošel posádkami pluku ve Velkém Varadině (dnes Oradea) a Pešť v roce 1863. Tam byl pověřen velením zákopnického oddílu 3. a 4. praporu a po roce povýšen na nadporučíka. Začátkem května 1866 byl ustanoven velitelem etapy a pověřen řízením transportů v Mürzzuschlag, 17. května povýšil na setníka 2. třídy a stal se velitelem setniny.

Válečné tažení proti Prusku v roce 1866 prožil Castaldo bez úhony, plukovní dějiny ho sice nejmenují při líčení mimořádně obětavých činů, v jeho

¹ Wurzbach, 33. Theil, Wien 1881, s. 64: Stammtafel der Familie Tapp von Tappenburg.

² Wurzbach, 35. Theil, Wien 1877, s. 176–286: Stammtafel der Freiherren von Sommaruga, s. 282.

³ V důsledku tohoto zranění byl Holzbach zproštěn povinnosti zdravit šavlí, což na dotaz zvědavých čtenářů oznámil 11. srpna 1888 deník Prager Tablatt.

hodnocení v kvalifikačním záznamu ale je v příslušné rubrice uvedeno, že se před nepřítelem choval velmi statečně. Byla to jednak obrana dělostřelecké zálohy 2. armádního sboru, dělostřelecký souboj 30. června u Kuksu a 3. července bitva u Hradce Králové.

Po válce Castaldo vystřídal s 4. pěším plukem různé posádky. V roce 1869 byl ve Štýrském Hradci pověřen velením přípravné školy oddílu dobrovolníků a 24. prosince 1870 se po složení kauce ve výši 12 000 zl. oženil s Karolinou Geringerovou a 14. srpna 1871 se stal otcem dcery Karoliny. V roce 1873 povýšil na setníka 1. třídy a stal se velitelem praporu. O rok později absolvoval ve Vídni roční ekvitační školu pro pěchotu s dobrým prospěchem a v letech 1878 – 1879 prodělal kurs štábních důstojníků opět s prospěchem dobrým.

Vzhledem ke zranění v bitvě u Solferina byl superarbitračním nálezem shledán neschopným služby u jednotky, ale reskriptem Říšského ministerstva války ze dne 12. dubna 1879 byl výjimečně ve službě ponechán, s tím, že je mu zachován nárok na příplatek za zranění po odchodu na odpočinek.

V roce 1880 mu byl udělen Vojenský záslužný kříž a byl povýšen na majora se současným přeložením k 73. pěšimu pluku, tou dobou posádkou v Terezíně. U tohoto pluku, doplňovaného z Chebu, byl velitelem 5. praporu, se kterým byl v rámci reorganizace pěchoty přeložen k 31. prosinci 1882 k nově vytvářenému pěšimu pluku č. 88, jemuž byl určen jako doplňovací okres Beroun a jako posádka Praha, Ferdinandova kasárna v Karlíně.

Třebaže činnost zahájil pluk oficiálně dnem 1. ledna 1883, objevily se 5. prapory pěších pluků č. 28, 35 a 73 zformované do pluku č. 88 už při inspekční přehlídce před velícím generálem baronem Philippovičem na cvičišti Belveder 16. září 1882.

Castaldo byl v novém pluku velitelem 4. praporu a jeho první pražské bydliště mělo adresu Praha I., Dlouhá třída č. 10. Dnem 1. května 1887 byl současně s povýšením do hodnosti podplukovníka přeložen k pěšimu pluku č. 28, jehož velitelem byl už zmiňovaný plukovník Johann Holzbach. Castaldo tu byl velitelem 2. praporu, a na plukovníka byl povýšen k 1. listopadu 1889 a od 13. dubna 1890 byl pověřen prozatímním velením pluku. Poté co byl Holzbach jmenován velitelem 65. pěší brigády v Komárně (o rok později povýšen na generálmajora), byl Castaldo 8. června jmenován velitelem pluku „Pražských dětí“. To už bydlel v Praze III., Karmelitská ulice č. 15¹. Byla to do Bruských kasáren hezká procházka tehdy ještě útulnou Malou stranou.

Castaldo se musel právem cítit nemile dotčen, že se pluku záhy dostalo veřejné pozornosti: 24. září 1890 totiž oznámily pražské deníky, že kapelník plukovní hudby Rudolf Nováček zmizel z Prahy za okolností, které hraničily se skandálem. Této aféře jakož i panu kapelníkovi osobně se budeme obšírně věnovat později.

Rok 1891 proběhl pro 28. pěší pluk klidně. V červnu odešel na pravidelný pobyt do výcvikového prostoru Mnichovice – Ondřejov a v srpnu odjel vlakem do Tábora a pak pokračoval pěšky do Lesní čtvrti (Waldviertel) na císařské manévry u Švarzenavy (Schwarzenau), kde se na začátku září cvičně utkaly jednotky 2. a 8. sboru.

Praha – zejména její česká část – nadšeně prožívala Jubilejní výstavu (zahájena 16. května 1891) a plukovní hudba 28. pluku na výstavišti

¹ Majitelem domu byl MUDr. Hermann Haas, primář nemocnice Milosrdných bratří a docent speciální patologie a terapie na německé Karlo-Ferdinandově univerzitě. Po jeho smrti v roce 1888 (zemřel na skvrnitý tyfus) byl dům v majetku rodiny. V domě bydlela např. vdova po ministru obchodu Karlu Korbovi z Weidenheimu, dále pak učitelka hry klavírní Ludvika Wagnerová a majitel fiakrů František Kleček, který tu měl ustájeny i své koně; Castaldo býval jeho stálým zákazníkem.

pravidelně koncertovala stejně jako ostatní vojenské hudby pražské posádky.

Do zvýšené činnosti pražské vojsko přivedl 26. září příjezd císaře Františka Josefa. Mezi osobnostmi, jimž se – podle zprávy, kterou uvedl Prager Tagblatt – dostalo štěstí pozdravit panovníka už na peronu Státního nádraží byl i Castaldo, jehož pluk byl pověřen dodáním čestné setniny s praporcem a hudbou. Nastoupila v půl sedmé ráno vpravo od dvorního salonu a když dvorní vlak (salonní vůz a 5 vagonů) vjel do nádražní haly, setnina vzdala poctu, hudba intonovala hymnu a císař v generálské uniformě lehce seskočil a pružným krokem šel pozdravit vítající panstvo. Pak přijal hlášení velitele setniny setníka Carla Hubera a za zvuků hymny kráčel před čestnou setninou. Poté odjel ve dvorním kočáře na hrad.

V útlé knížečce, určené mužstvu a příznivcům, nazvané *Dvě stě let c. a k. pěš. pluku Humberta I., krále italského*, a vydané v Praze v roce 1898, je u roku 1892 uvedeno, že *dne 17. ledna ráčilo Jeho c. a k. apoštolské Veličenstvo naříditi přeložení Jeho c. a k. Výsosti pana majora arcivévodoty Otty od 4. pluku dragounů k našemu pluku.*

Před arcivévodovým příjezdem byla Bruská kasárna zvenku i uvnitř slavnostně vyzdobena a 1. února přijelo do Prahy 8 vagonů s nábytkem pro apartmá na Hradčanech, týmž vlakem byly do Prahy přivezeny i jeho jezdecké koně. Arcivévoda Otto a jeho choť Maria Josepha přijeli do Prahy 4. února ve 2.56 odpoledne vídeňským rychlíkem.

Otto, který měl hodnost majora, byl u pluku zařazen jako velitel 3. praporu. Práva a hlavně povinnosti velitele praporu stanovil velice přesně III. díl Služebního řádu. Jenomže Otto byl kromě vojenské hodnosti také arcivévodou a navíc měl hodně blízko k císaři. Byl to jeho synovec a podle zasvěcených informací byl – na rozdíl od svého bratra Františka Ferdinanda – u císaře v oblibě, přesto, že jeho chování bylo značně nekonvenční. Byl totiž lidově řečeno dost velký flamendr.

Můžeme se domnívat, že důstojník s takovou pověstí musel jeho nadřízenému plukovníku Castaldovi působit starosti. Informace o rozpustilém arcivévodovi se ke sluchu Jeho Veličenstva dostávaly, jak Otto sám připouštěl, zejména prostřednictvím dam z pražského c. a k. Tereziánského ústavu šlechticů na Hradčanech, kde byla abatyší jeho o pět let mladší sestra Její Výsost nejjasnější paní Markéta Žofie, císařská princezna a arcivévodkyně Rakouská, královská princezna Uherská a Česká, obklopená dámami z předních aristokratických kruhů mocnářství.

Jádro možného problému bylo v tom, že mohla padnout i otázka, cože je Castaldo za velitele, když nedokáže zkrotit arcivévodu, který mu byl svěřen k výcviku. Přitom Castaldo věděl, že moc přísný na arcivévodu být nemůže, jelikož to byl nomenklaturní kádr, predestinovaný pro vysoké armádní funkce.

Případné ceremoniální potíže řešil odstavec 371 v I. díle Služebního řádu, který stanovil, že arcivévodům, kteří aktivně slouží v postavení nižším než je velitel divize, náleží ve službě pocta jen podle jejich hodnosti (v daném případě tedy jako majorovi), a pokud jsou ve společnosti nadřízeného, prokazuje se pocta jen nadřízenému.

Nedlouhá služba arcivévodoty u 28. pěšího pluku našťastí zjevně proběhla k oboustranné spokojenosti.

Při hodnocení v letech 1890 – 1892 byl u Castalda konstatován pevný a samostatný charakter, dobré schopnosti s rychlým a správným chápáním, dobrým vojenským rozhledem a praktickým smyslem.

Další rubriky kvalifikačního záznamu uvedly, že při cvičeních vede vždy

pluk uspokojivě a prokazuje při tom rychlou orientaci při vydávání dispozic. Dává si záležet na instruování svého důstojnického sboru a má osobní vliv na výcvik pluku s příznivým výsledkem v každém ohledu, zvláště při střelbách. Stav pluku je v každém směru uspokojivý. Je velmi horlivý a snaživý z vlastního popudu a zájmu pro službu s nejlepším výsledkem.

Vůči nadřízeným je velmi poslušný, uctivý a otevřený, ke stejně postaveným je velmi přátelský. K podřízeným je náročný, blahosklonný a starostlivý, požívá jejich důvěru a příznivě působí na jejich ducha.

Jeden z jeho podřízených, pozdější brigádní generál československé armády Karel Wagner v 1. dílu své knihy *Tricetšest let v cizích službách* (Praha 1938) vzpomíná na Castaldovu velitelskou náročnost:

Blíží se podzim 1892 a s ním moje pravděpodobné povýšení na nadporučíka. Jednoho dne byl nám důstojníkem publikován důvěrný rozkaz, v němž plukovní velitelství zakazovalo, aby důstojníci mluvili mezi sebou česky. Nedlouho po vydání rozkazu jdu v Brusce chodbou kolem plukovní kanceláře; mně naproti přichází záložní poručík v plné parádě, který se chtěl v kanceláři odhlásit. Znal jsem ho dobře a věděl jsem, že neumí německy víc, než „Zum Dienstgebrauche genügend“, t. j. vůbec nic. Poručík mne zdraví a oslovuje, ovšem česky, a já samozřejmě česky odpovídám. V tom okamžiku jde právě kolem nás velitel pluku, plk. Castaldo. Oba zdravíme, on děkuje a vstupuje do kanceláře.

Druhého dne dává mně můj setník Brinnof služební list velitele pluku, v němž se nakazuje, abych byl předveden k plukovnímu raportu. „Prosím tě, člověče, co jsi to zas vyvedl,“ táže se mne Brinnof. Já jen krčím rameny: „Nemám ani zdání,“ odpovídám s dobrým svědomím, neboť na rozmluvu se zál. důstojníkem jsem si již nevzpomněl. V 1 hod. stojíme, hejtman a já, na levém křídle pluk. raportu. Castaldo přistupuje ke mně a já se hlásím.

„Pane poručíku, znáte rozkaz, kde jsem zakázal, aby důstojníci nemluvili mezi sebou česky?“ táže se plukovník. „Ano, pane plukovníku,“ odpovídám. „Děkuji, ostatní uslyšíte později,“ uklonil se a já byl propuštěn.

Nuže, uslyšel jsem za 6 neděl. Když přišlo koncem října moje povýšení na nadporučíka, byl jsem zároveň přeložen do Haliče k 9. pěšímu pluku. Tento pluk, doplňující se z Karpat, byl jakýmsi vyhnaneckým a trestním oddílem pro všechny důstojníky české národnosti, kteří – správně řečeno – nebyli politicky zcela bez vady. A velitelem pluku, jak to u takových trestaneckých formací bývá, byl v celé rak.-uher. říši proslulý a obávaný plk. Grivičič, „Grivo der Grausame“, jak byl všeobecně nazýván.

„S Bohem, Praho, a na shledanou snad někdy, až budu dán do výslužby,“ pomyslel jsem si v duchu, když jsem přečetl osobní věstník. Nezlobil jsem se však přes to na nikoho, ani na Rakousko, ani na armádu, ani na Castalda, naopak. Byl jsem mlád, poznal jsem již Bosnu a těšil jsem se, že poznám opět jiné lidi a jiné kraje.

V kvalifikačních záznamech Castalda bývá poznamenáno, že žije především ve společnosti důstojníků. Takže zřejmě nebyl v pražském prostředí příliš veřejně angažován a asi proto se jeho jméno neobjevuje v informacích o rodinných záležitostech, na rozdíl od předchozích velitelů 28. pěšího pluku. Třeba o sňatku Castaldovy dcery v srpnu 1892 nebylo v pražských denících

ani slovo. Nepodařilo se nám zjistit proč; možné je, že se slečna dcera vdávala mimo Prahu, nebo že si to rodina nepřála zveřejnit.

V dalším životě Castalda se neobjevilo nic mimořádného a zmiňován bývá vlastně jen v souvislosti s akcemi pražské posádky.

Naši jubilanti

<i>90 let se dožívá</i>	<i>Antonín EIS</i>	<i>23.3.</i>	
<i>85 let</i>	<i>ing.Čestmír Šteffek</i>	<i>16.2</i>	<i>Jan Novák</i> <i>28.4</i>
<i>80 let</i>	<i>Jiří Pokorný</i>	<i>8.1.</i>	<i>Oldřich Kocourek</i> <i>19.3.</i>
	<i>Karel Tesař</i>	<i>25.1</i>	<i>Jan Čapoun</i> <i>6.4.</i>
<i>75 let</i>	<i>Josef Čech</i>	<i>2.2.</i>	
	<i>Petr Machovec</i>	<i>5.1.</i>	<i>Josef Kořínek</i> <i>5.3.</i>
	<i>Karel Málek</i>	<i>18.1.</i>	<i>Josef Fíla</i> <i>31.3.</i>
	<i>Josef Stárek</i>	<i>24.1.</i>	<i>Jaroslav Spáčil</i> <i>23.3</i>
	<i>Václav Vorlíček</i>	<i>30.1.</i>	<i>Jaromír Věvoda</i> <i>9.4.</i>
<i>70 let</i>	<i>Josef Honys</i>	<i>22.2</i>	
	<i>Josef Štastrný</i>	<i>1.2.</i>	<i>Milan Hanus</i> <i>31.3.</i>
	<i>Jaroslav Brož</i>	<i>21.2.</i>	<i>Jiří Vondrovic</i> <i>25.3.</i>
	<i>Jiří Štěpánek</i>	<i>3.3.</i>	<i>Milan Kasan</i> <i>6.4.</i>

BLAHOPŘEJEME!

Výbor našeho Klubu přeje v roce 2011 všechno nejlepší, hlavně hodně zdraví, životního elánu, osobní pohody a spokojenosti všem kolegům a kamarádům naší muzikantské rodiny.

Náš klubový Zpravodaj č.100, které je uvedeno v záhlaví, má tímto své jubileum, když první vyšel v roce 1979. Byl jsem u toho prakticky od roku 1081, kdy jsem nastoupil do funkce Ústředního archiváře vojenských hudeb ČSSR. Můj náčelník mjr.Jiří Maršálek mne ihned zapojil do činnosti Klubu, jehož byl místopředsedou. Tak jsme zpočátku s kolegou Jaroslavem Dejmekem pomáhali Zpravodaj odesílat členům. Psal jsem adresy členů (200 členů) a posílali jsme to prostřednictvím Ústřední hudby. Předsedou klubu byl tehdy Karel Lachout. Později došlo na jiné úkoly. V roce 1985 jsem se stal členem výboru-tajemníkem. To sebou přinášelo hlavně starost a péči o "fungování" Zpravodaje. Úloha byla snazší o to, že bylo pochopení velitele ÚH ČSLA plk.Miroslava Holého a od roku 1987 plk.Karla Bělohoubka. Zpravodaj se psal strojem, což jsme z počátku konali s Jaroslavem Dejmekem, který působil zde jako notograf-velmi ceněný a známý v muzikantské veřejnosti. Bylo však potřeba sehnat někoho, kdo by kvalifikovaněji texty opisoval a vyřešit řadu problémů s tím spojených včetně tisku. Rozsah byl omezen s ohledem možnosti xeroxování. Museli jsme hledat jiné možnosti a obrátili jsme se na Vojenskou konzervatoř v Roudnici nad Labem. Velmi nám pomohl a i další léta nezištně pomáhal ppkl.Jaroslav Peterský i svým vlivem. Pochopení a pomoc jsme našli i u velitelů Voj.konzervatoře plk.Jaroslava Zemana, plk.Jiřího Křena, plk.Milana Korša a plk.Rostislava Domoráka, který se posléze stal i členem našeho Klubu.

Jaroslav Peterský nás kontaktoval se svým kolegou - učitelem pplk. Milanem Kasanem, který vedle vyučování a i jiných povinností z funkce "Vedoucího školské skupiny", nám poskytl od čísla 56 neocenitelné a obětavé služby. Ujal se ve volném čase opisování textů a po úpravě je vytiskl na školní kopírce. Pro výbor vznikla zcela nová situace. Zmizela tím řada problémů, nastala určitá jistota bez improvizace. Bylo třeba m.j. pomáhat Milanovi Kasanovi s korekturou textů. V tomto mi velice pomáhal Jan Homan - místopředseda našeho Klubu. Takže od čísla 56 jsme spolu jezdili po jeho napsání do Roudnice nad Labem a s pomocí Milana Kasana jsme u něj v bytě dělali korektury textů a výběr příspěvků. Úprava byla však i na úkor snahy získat maximální prostor pro zveřejnění tak, aby se tam co nejvíce vešlo. Další zájem byl o využití papíru bez použití obálek (dnes stojí 50hal - velká 1Kč). Rovněž svoji roli hrála gramáž. S tím souvisela i výše poštovní, která není a nebyla v tak velkém počtu zanedbatelná. Teprve nové poštovní sazby nám umožnily i rozšíření počtu stran, jak jste mohli sami poznat. S pomocí a ochotou jsme se setkávali v ten čas i u dalších pracovníků Voj.konzervatoře.

Po korektuře byl Zpravodaj připraven k tisku. Měnila se i členská základna. Přicházeli noví členové, úmrtí a celá řada změn - adresy, stěhování, zrušení členství a pod. I to byla naše starost, aby databáze adres byla aktuální. I tady se ukázala pomoc a ochota Milana Kasana k řešení těchto problémů účinná. Po napsání Zpravodaje ve formátu A4 zmenšit na A5 a spojit dva listy dohromady a tisknout po obou stranách. Celkem 2400 stran. Dále tisk adresních lístků, které každým vydáním doznávaly změny.

Pak následoval pro mne úkol dát dohromady skupinu lidí (5-7), kteří by obětovali celý den a jeli vtištěný Zpravodaj do Roudnice kompletovat a dávat jej do konečné podoby. Složit, zalepit, opatřit razítkem a předat pracovníci spisovny. Poštu obstarával náš pokladník František Sládek, který jej odesílal také našim členům do zahraničí. V tuzemsku jsme využívali možností školy, za což patří náš dík. Tedy suma-sumarum :

50x korektura v Roudnici (Babka, Homan, Kasan)

50x dát dohromady tým lidí ochotných obětovat čas v zájmu Klubu

Vedle členů výboru jsem získával další telefonicky. Mnohdy to bylo dost obtížné, aby byli obětaví i ochotní na celý den jet do Roudnice jako: Fr.Trnka, Ant.Tichý, Th.Osvald, Fr.Tkadlec, Jar.Hodyc, Jiří Pokorný, Jar.Dejmek, Boh.Novotný, Vl.Bednář, B.Šanc, Ant.Cingl, ale v krajní nouzi v létě i nečlenové Klubu a samozřejmě členové výboru. Vždy Homan, Babka, Sládek, Bradáč, Kocourek, Mikeš atd. Místo, kde se tak dělo byla díky pochopení Jaroslava Peterského jeho kancelář a učebna, kterou nám vždy umožnil použít pro kompletaci. Jemu patří vřelý dík!

Toto vše zaniklo u čísla Zpravodaje č.94, kdy zanikla Vojenská konzervatoř. Od té doby je Zpravodaj tištěn u firmy v Praze, kterou obstaral náš předseda Vladimír Mikeš. Jinak vše zůstává stejné. Příspěvky, které získám posílám Milanovi Kasanovi, který je přepíše a edituje na počítači. Udělána pak v Roudnici korektura (Babka, Homan, Kasan) a po úpravě zasláno do pražské firmy k tisku. Hotový Zpravodaj vyzvedne náš předseda Vladimír Mikeš a sjedná čas, kdy se sejdeme ve schůzovní místnosti a připravíme jej k odeslání. Postup je prakticky stejný. Změna je v tom, že dostaneme výtisky kompletované. Ale i tak 5-6 lidí má co dělat.

Je to poslední výtisk č.100, který se vám dostává péčí tohoto výboru do rukou. Snažil jsem se s pomocí výboru po celou dobu, aby informace byly aktuální, tak jak možnosti dovolovaly.

Zvláště musím touto cestou alespoň poděkovat za příspěvky kolegovi Bohumilu Peškovi, který nezištně dával k dispozici výsledky svého bádání v archivech. Byli během let i další přispěvatelé - Jiří Vilím, Jaroslav Maren, Ant.Tichý, Zdeněk Gregor, Ant.Bluma, Jan Zíma, Jiří Vít, Jiří Křen, Jan Homan, Jaroslav Zeman, Karel Bělohoubek, Jindřich Brejšek, Jaromír Vejvoda, Jan Hlaváček.....Děkuji jim i všem ostatním nejmenovaným, kteří aktivně přispěli ke zdaru a dali svůj volný čas ve prospěch Klubu.

Předáváme štafetový kolík dalším, kteří ujmou tohoto úkolu. Jaká to bude forma? Elektronická? Na to asi nejsme ještě všichni připraveni.

Václav Babka.

Jubilejní číslo Zpravodaje a přání.

Zakladatel našeho Klubu A-VHŠ a jeho dlouholetý předseda Karel Lachout (+1995) uvedl ve svém posledním zápise do klubové kroniky na str.197 mimo jiné tyto věty: "Děkuji všem kamarádům za hezké chvíle společných schůzek, za pochopení pro společnou věc bývalým i současným vojenským hudebníkům za klubovní soudržnost a elán pro další pokračování již 25-leté činnosti našeho klubu A VHŠ VN. Předsedovi nového výboru i jeho členům přeji, aby "drželi" pokud jim budou síly stačit! 28.11.1992.

Krátce po tomto zápise jsem se stal předsedou Klubu A VHŠ VN a společně se svými nejbližšími spolupracovníky - Miroslavem Holým, Václavem Babkou, Františkem Sládkem, Antonínem Blumou-HIVH, Oldřichem Kocourkem, Františkem Zelenkou a Vlastimilem Bradáčem jako revizorem účtu jsme si slíbili, že to "podržíme". Období našeho nástupu do funkcí nebylo nijak lehké. Organizace měla celkem 195 členů a také nově jsme museli být někde registrováni. Náš Klub přešel do Svazu vojáků v záloze jako jeden z jeho základních organizací. Zajistili jsme pravidelnost v činnosti výboru organizace, nově založili evidenci členské základny včetně rodných čísel a adres, založili správné knihovnictví finančních dokladů, bankovní konto včetně podpisových práv jak u finančního úřadu tak i v České spořitelně. Zavázali jsme se členské základně, že každoročně vydáme alespoň 3 čísla Zpravodaje a 1x za rok svoláme v podzimním období setkání celé členské základny. Tyto úkoly byly bezesbýtku splněny. Velký dík za vydávání Zpravodaje, jeho korekturu a obsah patří Václavu Babkovi.

Po osobním jednání s tajemníkem SVZ-ČR PhDr.Miroslavem Odložilem jsem získal souhlas k realizaci vlastního návrhu, výroby a vydání originálního odznaku našeho Klubu absolventů VHŠ a Vojenské konzervatoře a jeho finanční úhradu. Odznak byl vydán v počtu 500 kusů a jeho nositeli jsou pouze registrovaní členové našeho Klubu. Při vstupu do 3.tisíciletí- k 1.lednu 2001 měla naše organizace 351 členů.

Na lednové výborové schůzi 9.1.2001 jsem požádal o uvolnění z funkce předsedy s tím, že budu nadále pečovat o klubovní kroniku a její průběžné doplňování. Výbor mé žádosti vyhověl a výkonem předsednické funkce pověřil Vladimíra Mikeše, který byl listopadovou členskou schůzí 24.11.2001 právoplatně zvolen. Současně bylo schváleno nové složení výboru, který výtečně pracuje a vydává své "jubilejní" sté číslo informačního Zpravodaje.

Dnes, u příležitosti tohoto vydání, ve svých 82 letech života jsem hrdý na své členství v Klubu A VHŠ VK jehož jsem členem od roku 1974. Zde jsem se osobně setkal a seznámil se zakladateli naší muzikantské organizace, s pány : Lachoutem, Štěpánkem, Grygarem, Bartošem, Sobotkou, Sychrou, Šindelářem a žijícím Josefem Hořcicem, který 30.11. oslavil své 91 narozeniny.

Osobně jsem přesvědčen o tom, že přání Karla Lachouta, prvního předsedy Klubu A VHŠ, jsem "dodržel".

A závěrem mi dovoluji popřát hodně zdraví všem členům našeho Klubu. Přeji všem, aby i nadále pravidelně vycházel náš Zpravodaj, alespoň v rozsahu tohoto "stého" jubilejního čísla. A těm mladším - budoucím funkcionářům naší muzikantské rodiny přeji hodně úspěchů v jejich činnosti. A vydrzte alespoň do čísla "111", budoucího Zpravodaje. A vůbec originální by bylo až do roku 2023, roku 100. výročí založení Vojenské hudební školy.

Jak hluboká je propast mezi přáním a skutečností!!!

Jiří Vít předseda Klubu VHŠ_VN 1991-2001.

VOJENSKÉ HUDBY 1914 - 2004 V BRNĚ

1914 - 1918

V létě 1914 bylo v Brně posádkou velitelství c. a k. pěšího pluku č. 8. Arcivévoda Karel Štěpán a velitelství c.k. zeměbraneckého pluku č. 14. Hudbu 8. pluku řídil kapelník Stanislav Živný, hudbu 14. zeměbraneckého pluku šikovatel dirigent Franz Thalhofer

Po vypuknutí války odešla 7.8.1914 hudba 8. pluku na ruskou frontu, kde byla až do podzimu 1917 a potom až do konce války na italské frontě.

U náhradního praporu který byl na jaře 1915 přemístěn do Nagyszeben (dnes Sibiu) a v září 1916 do Karcag se zformovala záložní hudba, která byla koncem roku 1916 zrušena. O hudbě 14. zeměbraneckého pluku (dirigent Franz Thalndorfer), která v únoru 1915 odešla s náhradním praporem do Hall (Tyroly) nejsou žádné informace.

V listopadu 1914 byl do Brna přemístěn z Kroměříže náhradní prapor 3. ppl a 1.6. 1915 odešla jeho záložní hudba na ruskou frontu. V květnu 1915 byl do Brna přestěhován z Nagyszeben náhradní prapor 31. pluku. Od února 1915 do listopadu 1918 byl v Brně náhradní prapor 2. zeměbraneckého pluku kde až do roku 1916 působil jako dirigent pozdější čs. vojenský kapelník František Mužík. Dnem 2.11. 1917 přišla do Brna posádková hudba Wien II vytvořená z hudby ppl 84. která tu zůstala až do 28.10.1918. Hudbu řídil Josef Hančl.

1918 - 1920

Během listopadu 1918 byla ze zbytků hudby, která se vrátila z fronty vytvořena hudba 8. ppl, z níž byla k 1. 1. 1919 po zrušení plukovních hudeb vytvořena PH Brno (ve stavu 8. pěšího pluku) a jejím kapelníkem byl zatím určen Stanislav Živný a plukovním bubeníkem byl jmenován Václav Brtek. Z přebytku hudebníků PH Brno byla k 1.2.1919 vytvořena PH Brno II. Do jejího čela byl postaven zkušený kapelník František Zita, funkci dirigenta zastával Ignác Bureš.

Při přeměně posádkových hudeb na plukovní v září 1920 byla posádková hudba Brno (také někdy označována jako Brno I.) přidělena jako plukovní hudba pěšímu pluku 40 do Moravské Ostravy.

Pěší pluk č. 43 dostal v září 1920 jako plukovní hudbu posádkovou hudbu Brno II.. V čele hudby zůstal dosavadní kapelník PH Brno II František Zita a dirigent Ignác Bureš.

Dne 10. 8. 1920 přibyl do Brna 10. střelecký pluk „Jana Sladkého Koziny“ který se v říjnu 1920 sloučil s čs. 14. střeleckým (do roku 1917 zeměbraneckým) plukem domácího vojska a vytvořil československý pěší pluk číslo 10 „Jana Sladkého Koziny“.

Plukovní hudbou 10. pluku se v září 1920 stala hudba 10. čs. střeleckého

pluku „Jana Sladkého Koziny“ pod vedením kapelníka Karla Vaňka. Hudba byla zřízena v roce 1917 ještě u 2. záložního pluku, z něhož 10. střelecký pluk vznikl. Jelikož Karel Vaněk neměl zájem ve službě u vojenské hudby pokračovat, měl na jeho místo nastoupit František Vaněk, dosavadní kapelník 3. střeleckého pluku Jana Žižky z Trocnova. František Vaněk si ale nepřál sloužit v Brně, Stanislav Živný chtěl v Brně zůstat. Ke dni 8.11. 1920 jim byla povolena výměna místa působení a tak se Stanislav Živný mohl do Brna k 10. pěšímu pluku vrátit, pokud vůbec fyzicky od pluku odešel.

Funkce	jméno	PH	od	do	odk.	kam "
Kapelník	Živný Stanislav	10	1.1.19	11.8.20	IR 8	PH BRNO
Dirigent	Brtek Václav	10	1.1.19		IR 3	PH BRNO
Kap.	Vaněk Karel	10	11.8.20	1.11.20	RL 10	zál. nemocnice Karlín
Dir.	Dvořák Ferdinand	10	14.2.21	13.3.21	11	38
Kap.	Živný Stanislav	10	8.11.20	1.2.27	40	výsl.
Dir.	Popelka Jaroslav	10	10.7.21	5.2.36	v pluku	18
Kap.	Hančl Josef	10	1.2.27	31.12.38	47	28
Dir.	Svojík Emil	10	5.2.36	15.3.37	18	16
Kap.	Tomeš Václav	10	31.12.38	30.6.39	6	VI. voj.
Dir.	Makarius Josef	10	15.3.37	31.12.37	43	28
Dir.	Popelka Jaroslav	10	20.12.37	30.6.39	43	VI. voj.
Kap.	Zita František	43	1.1.19	15.9.20	IR 97PH	BRNO 2
Dir.	Bureš Hynek	43	1.1.19	15.6.28	IR	31
Kap.	Zita František	43	16.9.20	31.12.35	BRNO 2	výsl.
Dir.	Bureš Hynek	43	20.8.20	20.8.20	BRNO 2	31
Kap.	Tomeš Václav	43	31.12.35	31.12.37	32	6
Dir.	Pastorek Josef	43	15.6.28	14.5.29	47	10
Kap.	Praveček Jindřich	43	1.1.38	15.2.39	32	5
Dir.	Makarius Josef	43	14.5.29	15.3.37	v pluku	10
Kap.	Drozda Václav	43	16.2.39	30.6.39	35	VI. voj.
Dir.	Popelka Jaroslav	43	28.2.37	20.12.37	18	10
Dir.	Kunt Ota	43	15.3.38	30.6.39	v pluku	VI. voj.

1945 - 1950

Již 4.6.1945 vydalo ministerstvo národní obrany výnos 10.020/4. odděl. 1945, zřídit s okamžitou platností v sídle každé pěší divize vojenskou hudbu. Její složení bylo 1 kapelník, 1 dirigent a 42 hudebníků (rotmistrů, dělesloužících a mužstva). Kapelníka a dirigenta ustanovovalo MNO /HSVO (Hlavní správa výchovy a osvěty). Hudebníci měly být vybráni z podřízených útvarů velitelství divize a v první řadě z bývalých hudeb a hudebních kroužků již stávajících.

U 6. divize v Brně, přesněji řečeno u velitelství Vojenské oblasti 3 začal u 43. pěšího pluku 28.5. organizovat hudbu dirigent Jaroslav Popelka. Jako divizní hudba. vznikla 11.6.1945 a jejím vedením byl pověřen nadporučík-kapelník Melichar Boček, který nastoupil službu 14. 6. 1945. K hudbě bylo v srpnu přiděleno 44 hudebníků od vládního vojska, vesměs příslušníků hudby 2. pluku čs. samostatné brigády v Itálii (bývalá hudba zasazeného inspektorátu III – kapelník Hynek (Ignác) Bureš., kterou tvořili především příslušníci hudby 12. praporu vládního vojska z Lipníku nad Bečvou). Dirigentem byl jmenován 19.5. František Šebesta, který ale odešel

12.11.1945 jako dirigent k pěšímu pluku 24 do Znojma.

Od jejího vzniku byla ve stavu 43. pluku až do jeho přečíslování na 6. pluk od 1.10.1945. Výnosem č.j. 2612 Dův.-hl.št. 4.odd 1945 z 17.12.1945 byl stav zvýšen na 60 hudebníků. Dnem 1. 10. 1947 byl 6. pluk znovu přečíslován a měl nadále č. 10.

Dnem 26. 9. 1948 byl Melichar Boček poslán na zvláštní dovolenou a na jeho místo nastoupil Jindřich Praveček, dosavadní velitel Vojenské hudební školy v Praze. Hudbu řídil až do 15.12.1950 kdy odešel jako velitel Ústřední hudby čs. lidové armády do Prahy. Jako dirigent divizní hudby působil až do odchodu do důchodu 1. 4. 1951 Jaroslav Popelka.

Hudba Brno 1950 – 1953

V roce 1949 měla 6. divize tři plukovní hudby. U pěšího pluku 10 v Brně (kapelník Jindřich Praveček), u pěšího pluku 31 v Jihlavě (dirigent Vilém Štěpánek) a u pěšího pluku 24 (dirigent František Šebesta).

Při reorganizaci hudeb v říjnu 1949 zůstala u 6. divize pouze hudba u 10. pluku v Brně. Hudba 31. pluku byla zrušena, její dirigent Vilém Štěpánek byl přeložen 15.9.1949 k 35 pluku do Domažlic. Stejně tak byla zrušena hudba u 24 pluku ve Znojmě a její dirigent, František Šebesta byl 15.9.1949 přeložen k 10. pluku do Brna jako 2. dirigent. Po odchodu Jindřicha Pravečka k 15.12.1950 vedl hudbu dirigent Jaroslav Popelka. Kapelníkem byl do roku 1953 Adolf Hamerský (1906 – 1982), který končil v prosinci 1950 u pěšího pluku 32 v Košicích. Dirigentem byl František Šebesta, povýšený k 1.2.1950 na nadporučíka.

Na podzim 1950 proběhla na MNO obsáhlá příprava reorganizace vojenských hudeb, která skončila vydáním výnosu, MNO č.j. 3503 Taj.-GŠT/OMS 1950 ze dne 23. 12.1950 který mimo jiné stanovil:

6. pěší divize:

- pěší pluk 10 Mikulov: vytvoří se nová hudba o 24 hudebnících,
- pěší pluk 24 Znojmo: vytvoří se nová hudba o 24 hudebnících,
- pěší pluk 31 Brno: hudbou se stane dosavadní hudba 6. divize (dosud ve stavu 10. pěšího pluku) s 60 hudebníky.

Tomu předcházely dislokační změny: 31. pluk přišel do Brna v listopadu 1950 z Dačic (bez hudby, zrušené v roce 1949) a vystřídal 10. pluk, který v listopadu 1950 odešel do Mikulova (bez hudby, která zůstala v Brně a stala se hudbou 31. pluku).

Ke dni 24. 9. 1953 (č.j. 001959-OMS) byla provedena opět reorganizace a v Brně byly vytvořeny dvě hudby Posádková hudba Brno pod vedením Roberta Šálka (dirigent Miloslav Zuska) kam přešla dosavadní hudba 31. pluku a nově byla postavená hudba 31. pluku pod vedením Jindřicha Brejška (tzv. devatenáctka), kterého neformálně zastupoval klarinetista a spolužák z VHŠ Karel Tesař.

Jindřicha Brejška vystřídal 1954 ve funkci kapelníka Zdeněk Malý (1927 – 2005), který 1957 odešel k učilištní hudbě do Lipníka nad Bečvou Jeho zástupcem byl Rudolf Stolař (1933 Brno, VHŠ 1948/1951). Ku dni 1.11.1954 byly pěší pluky a divize přejmenovány na střelecké.

Dnem 9.5.1955 došlo k přečíslování 6. střelecké divize na 16. střeleckou divizi a 31. pluku na 60. střelecký pluk.

V roce 1957 byly plukovní hudby 16. divize rozpuštěny a vytvořena z nich hudba 16. divize se sídlem ve Znojmě, kterou tvořili ve značném počtu příslušníci 54. střeleckého pluku (do 1955 pěšího pluku 24).

Personální obsazení Posádkové hudby Brno 1953 - 2004

Velitel hudby, kapelník			Zástupce, dirigent		
Jméno	od	do		od	do
ŠÁLEK Robert	24.9.1953	31.12.1956	ZUSKA Miloslav	1953	1955
PITRA Karel	28.12.1956		ZBOŽINEK Jindřich	9.10.1955	24.7-1962
PITRA Karel		30.9.1975	KUBÁČEK Jaroslav	1962	1.10.1975
KUBÁČEK Jaroslav	1.10.1975	24.10.1987	VOLF Jiří	1.10.1975	27.1.1988
neobsazeno	24.10.1987	21.1.1988	neobsazeno	27.1.1988	18.9.1989
VOLF Jiří*	21.1.1988	2003			
			SOJKA Jaroslav	18.9.1989	
CÍLEČEK Radomil	2003	31.3.2004	SOJKA Jaroslav		31.3.2004

*po Kubáčkově smrti pověřen řízením hudby až do jmenování v lednu 1988
Bohumil Pešek.

K Pamětem trumpetisty pana Zdeňka Zamrazila ve ZPRAVODAJI č.99.
/jen pár poznámek/

S povděkem jsem přivítal vzpomínky pana Zdeňka Zamrazila na jeho aktivní činnost u Hudby Hradní stráže, zejména jeho vyprávění o jeho tehdejší veliteli panu Rudolfovi Urbancovi. O muzikantských hodnotách tohoto PANA KAPELNÍKA nelze jistě pochybovat, ale mě velice potěšilo, že se pan Zamrazil neobírá jen profesními hodnotami tohoto výjimečného člověka, ale píše i o rodinném zázemí, jeho lidském přístupu a vztazích k ostatním.

Narodil jsem se v Dačicích a moji rodiče byli vrstevníky pana Urbance. Udržovali s ním a s jeho paní určité kontakty. Zejména pak při jeho návštěvách v rodném městě. Paní Vlasta rozená Pelikánová, pocházela z Jihlavy, kde na hlavním náměstí měli její rodiče cukrárnu. Byla velice společenský typ a na posezení s touto společností rodiče velice rádi vzpomínali. Byla dokonce i na mém maturitním plese.

Jméno **Rudolf Urbanec** se mi dostalo do podvědomí krátce po roce 1945. Tehdy radio hlásilo „Nyní Vám bude hrát Hudba Hradní stráže řízená štábním kapitánem Rudolfem Urbancem“. A tatínek mi povídá: " Pojď se podívat támhle pod našima okny právě jde". Bylo mi tehdy 6 roků a dost divné, jak může být v radiu i pod našima okny. Dnes už by to šestiletého kluka nepřekvapilo. Jsem rád, že v roce 1947 jsem mohl být, jako divák, na slavnostním koncertě Hudby hradní stráže v dačickém parku o kterém se pan p. Zamrazil zmiňuje. Odpoledne se pak hrálo ještě v areálu dačické sokolovny. Zde dokonce pan kapelník na pár skladeb předal taktovku tenoristovi a šel si „zafoukat“.

V pozdější době jsem začal mít zájem o hru na baskřídlovku. Pan Urbanec mi doporučil nástroj, který si při svých návštěvách města sám vypůjčoval od našeho souseda pana Leixnera, když si chtěl zahrát s dačickými muzikanty. Říkal jí LAIXNERKA a chválil, jak dobře zní. Byl to tzv. komínek. Dosud ho mám doma. Je asi z roku 1911 a zdobí ho firemní etiketa C.a K. dvorní továrna hudebních nástrojů Josef LIDL, Brno Zelný trh. Moc mne ale pan kapelník nepotěšil, když při pohledu na moje zuby pronesl: „Tak nevím, jak s těma křivákama budeš hrát“. Přesto se na ně snažím hrát už přes padesát let.

Pan Zamrazil se také zmiňuje o vztahu k řemeslné práci. Podle vyprávění mého otce pan Urbanec velice rád vyhledával příležitost spolupracovat s řemeslníky. Můj otec byl truhlář a pro různé zákazníky vybavoval chaty stavěné v té době na řece Dyji. To byla příležitost i pro našeho pana kapelníka, který však chtěl být (asi tak jako v muzice) ve všem tak pečlivý a

precizní, že ho tatínek prý musel až brzdit. Rád chodil okukovat i přesnou a jemnou práci svého příbuzného se strany manželky paní Vlasty, pana Pelikána, který byl hodinářem a dílnu měl v Praze na Jungmannově náměstí. Občas jsem se tam s ním sešel.

Rudolf Urbanec se dožil 69 roků. Je pochován na starém hřbitově v Dačicích spolu se svými rodinnými příslušníky. Na jeho rodném domku je pamětní deska. Na náhrobní desce je napsáno:

Rudolf Urbanec 3.12.1907 -28.12.1976

kapelník a skladatel

Pavel Urbanec 16.5.1952-22.5.2003

VlastaUrbancová 16.7.1922-21.3.2004

JUDr. Josef Mrkvička

vojín zákl. služby u hudby v Domažlicích 1959-61

V poslední době opustili naše řady :

doc.PhDr.Vladimír Matoušek Csc*29.3.1931 +8.10.2010 VHŠ 1947-49 trubkaEs
viola velitel roty ve VHŠ,po absolvování Vojenské akademie působil ve
významných velitelských funkcích

Jaromír Seidl *7.9.1935 +13.10.2010 VHŠ 1950-53 klarinet-viola,tragicky
zahynul, dlouholetý členÚH FMV Praha

Rudolf Předota *27.8.1930 +18.10.2010 VHŠ 1947-49 tuba F-kontrabas , po
odchodu od hudby Čs.letectva člen západočeského symf.orch,Mariánské Lázně,
jinak v zahraničních angažmá Island (spolu s Janem Homanem), Mexiko,
Norsko, pak na LŠU Cheb a Tachov

Pavel Ausberger *11.4.1944 +20.10.2010 VHŠ 1958-61 flétna-bicí

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Kamarádi,

je všeobecně známo, že existence lesního rohu, vedle flétny a nástrojů bicích, sahá do pradávnej historie lidstva. Lovcům v pravěku sloužil skutečný buvolí roh ke vzájemnému dorozumívání v hustém, neprostupném porostu, přičemž nešlo o hudební projev, ale pouze o sdělení - tady jsem, ztratil nebo našel jsem stopu. Velmi dlouhou dobu, možná tisícovky let, plnil zvířecí roh dokonale svá poslání - sloužit lovcům. Podle archeologických nálezů bývaly některé pozdější rohy zpevnovány kovovými prstenci a zatímco rohovina zetlela v zemi, polorozpadlé kování se zachovalo. Tak lze odhadovat tvar i velikost těchto nástrojů. Později byly objeveny dokonalejší způsoby zpracování kovů, což vedlo ke zlepšování a zdokonalování zbraní, ale kupodivu také k výrobě hudebních nástrojů. Římská vojska používala pro potřeby svých legií řadu signálních nástrojů -jsou známy bucciny, lituus a také cornu. Tyto primitivní instrumenty byly odlity vcelku i s nátrubky, většinou z bronzu. Pohlédnutí zpět nám naznačuje, jaké historické instrumenty řadíme mezi rodinu rohů: býčí roh a jeho hrubý neohebný zvuk, vojenský roh s délkou dospělého muže s tónem hlučným až hrozivým, alpský roh s jeho silným, pozounovitým zvukem a jemu podobné pastýřské trouby - lidové nástroje, dosud používané v karpatské

oblasti Rumunska a u nás na Valašsku. Další typ je signální nebo lovecký roh, původně z rohu dobytčího, většinou už z kovu. Během středověku se poněkud prodloužil, čímž získal větší počet přirozených tónů a současně se zatočil do kruhu. Je možné se okrajově zmínit o olifantech, které se zvukem vyrovnaly rohům vojenským. Jsou zhotoveny ze slonoviny, bohatě zdobené vyřezáváním a do Evropy přišly v desátém století našeho letopočtu z Byzance. Vlastního signálního rohu používají převážně hlídači, troubí se na ně z věží, dují na ně pastýři a okolo roku 1500 je v Německu zaváděn k poště. Lovecké scény s rohy se po prvé vyskytují v italských operách u Rossiniho (*Erminia* -1637) v Římě a u Cavalliho (*La nozze di Teti e Pelee* - 1639), později u Lullyho ve Francii (*Princesse d Elide* -1664). Převládajícím modelem 17. století byl *Trompe de Chasse*, dva a půlkrát stočený do kruhu, dlouhý nejméně 7 stop. Tento nástroj se kolem roku 1600 začal ve Francii dále vyvíjet a rozšířil rozsah do psané dvoučárkované oktávy až do 16. -17. přirozeného tonu. Začalo se používat názvu lovecký roh, nebo lesní roh, ve Francii -*cor de chasse* -německy *Waldhorn*, v anglickém názvu zůstal zachycen původ nástroje -*French horn*. Tento nástroj přinesl do Čech roku 1681 hrabě František Antonín Sporck a dal na něj vyškolit několik svých poddaných. Dva z nich známe jménem: Svída a Rollig. Tímto činem založil proslulou českou cornovou školu klasické doby - téměř po celé osmnácté století byli vedoucí sólisté, orchestrální hráči i ti, co se zasloužili o zdokonalení nástroje po celé Evropě, převážně českého původu. Čech Antonín Josef Hampel 1737 -1771 zkonstruoval tzv. invenční lesní roh takovým způsobem, že na něj bylo možné hrát v celém rozsahu chromaticky. Tento Hampelův invenční lesní roh se stal vedle smyčcové skupiny základním nástrojem klasického symfonického i operního orchestru. Mezi vynikající hráče tohoto nástroje patřil Jan Václav Stich - *Punto* (1767 -1803), proslulý zejména v cizině. Prvním profesorem lesního rohu na pražské konzervatoři se stal člen pachtovské kapely Václav Zalužan (1707 -1832). Mezi vynikající absolventy pražské konzervatoře patří celá plejáda hornistů, jako byl František Šolar, Emanuel Kaucký, Miroslav Štefek a mnozí další, kteří šířili a stále šíří vysokou uměleckou úroveň české cornové školy. Jako Praze dominoval profesor Emanuel Kaucký, Brno skvěle reprezentoval profesor lesního rohu František Šolc. Z jeho třídy vyšla řada znamenitých hráčů, mezi skutečnou špičku lze radit např. bratry Tylšary. Lesní roh dnes je dokonale konstruovaný nástroj vyrobený z ušlechtilých materiálů, bezvadně znějící ve všech polohách, kde neexistují tzv. vlky, které kdysi hornisty děsily. Hornisté dneška mají v rukách mistrovská nástrojařská díla, díky kterým mohou plnit náročné požadavky starších i moderních skladatelů k potěše své i k potěše posluchačů. Rád ještě připomínám každoroční Slavnost lesního rohu v Žehušicích u Čáslavi, slavnost k poctě Jana Václava Sticha, zdejšího rodáka. Slavnost je pořádána v Základní škole, nesoucí Stichovo jméno, vždy poslední týden měsíce června. Zúčastňují se posluchači českých konzervatoří a akademií a často jsou zváni hosté - hornisté ze zahraničí. Zasluhu na existenci a trvání slavnosti mají četní hráči lesního rohu, jejichž seznam by čítal řady a řady nadšenců, které nelze ani vyjmenovat..

Tedy zdar hudbě, zdar lesnímu rohu, zdar hudební interpretaci, zdar všem, kteří milují hudbu.

Zdraví Honza Homan.

Připravuje se největší dechovková show

ZLATÉ TRUMPETY aneb Dechovková hitparáda

Pražská Tesla Arena 15.10. 2011

Jedinečný koncert českých a moravských písniček se uskuteční v sobotu 15. října 2011 v Tesla Aréně v Praze. Bude to při příležitosti 20. výročí vzniku pořadu Dechovková hitparáda Českého rozhlasu 2 - Praha. Proto je také k názvu ZLATÉ TRUMPETY připojen i název tohoto pořadu v rámci celého projektu Dechovka byla, je a bude! Předchozí festival se uskutečnil 7. října 2006 v pražské Sazka Aréně jako připomenutí existence dechovek a jejich hudební tradice v České republice,

„Již nyní, v dostatečném předstihu, si dovoluji oslovit všechny příznivce lidové a dechové hudby se srdečným pozváním na ZLATÉ TRUMPETY v pražské Tesla Aréně. Přijďte ukázat škarohlídům, kteří tuto hudbu zatracují, že naše národní tradice pokračuje, - mj. uvedl na tiskové besedě v Praze duchovní otec projektu Petr Šimáček. Pro návštěvníky autoři scénáře připravují úspěšné písničky našich známých autorů a hudebních veličin v přednesu oblíbených českých a moravských interpretů (v čele s králem dechovky Pepíčkem Zimou), za podpory jedněch z nejlepších kapel u nás - Vejvodovy kapely s kapelníkem Josefem Vejvodou a Mistrůňankou Antonína Pavluše pod vedením Františka Pavluše. Jejich koncert začne ve 14 hodin a celé představení je připravováno jako velká dechovková show, včetně mažoretok a celé řady překvapení, kdy se v nezvyklých rolích představí naši nejoblíbenější zpěváci tohoto žánru Josef Zima nebo Zorka Kohoutová a mnozí další. Organizátoři vyšli i z připomínek některých návštěvníků předchozího pořadu v Sazka Aréně a tentokrát připravují po koncertu větší prostor pro taneční zábavu... Na jednoho vylosovaného šťastného návštěvníka v Tesla Aréně čeká i nový osobní automobil. Vstupenky na tuto akci jsou již od 1. 12. 2010 v prodejní síti Ticketportalu.

„Sobotní rozhlasový pořad Dechovková hitparáda je u posluchačů stále oblíbený. Jedná se o celosvětovou raritu - hitparáda se zaměřením na českou dechovku a lidovku nemá svým žánrovým zaměřením a nepřetržitou délkou vysílání ve světě obdoby. Tento jedinečný pořad uvedla hudební redakce stanice Praha poprvé 8. listopadu 1991, odpoledne v 15.35. Vynikající pravidla této písničkové soutěže vymyslel dramaturg - redaktor Petr Fink, průvodní slovo psal publicista a autor textů úspěšných písniček Svatopluk Radešínský a za rozhlasový mikrofon tehdy jako první usedala úspěšná hlasatelka - moderátorka Dušica Zimová. V průběhu dalších let se na vysílání podílela celá řada moderátorů" - připomněl na setkání s novináři Vladimír Brand, hudební redaktor „Dvojky“ Českého rozhlasu. Vyhlášovatelé akce - Svaz malých dechovek ČR ve spolupráci s Českým rozhlasem a realizační agenturou Gejzír - mají za cíl oslavit a připomenout nejen jedinečný rozhlasový pořad a jeho tvůrce, ale také nejúspěšnější písničky v exklusivním provedení na jedné z největších akcí české lidovky a dechovky v roce 2011. Více na www.zlatetrumpety.cz Vladimír Brand.

Zpravodaje č.99 nebyly doručeny pro změnu adres(?) : Martin Mareš, Josef Severa, Ervín Gorol, Bohumil Suchan, Josef Šťastný.

Vítáme nové členy Klubu:

Jana Novotného VHŠ 1974-78 trubka akordeon

Jana Hykrdu VHŠ 1976-1980 trubka

Kontaktní adresa :

Vladimír Mikeš, Senegalská 637/2 160 00 Praha 6

pevná linka:235351636, mobil:608068103, e mail: vla.mikes@volny.cz

14.2.2011 se sejde starý a nový přípravný výbor k ustavující schůzi a rozdělení funkcí v 17.00 hod. v salonku vojenské ubytovny v Podbabě, roh ulice Podbabská a ul. Pod Juliskou, hned pod hotelem - dříve Internacionálem.

**Termíny koncertů ÚH AČR v městské knihovně v roce 2011:
13.1.,3.2.,3.3.,21.4.,15.9.,6.10.,3.11.,1.12. Začátky vždy v 17.00.**

Festivally a přehlídky

- 7. - 8.1. Mezinárodní festival dechových hudeb Praha 2011
- 28.-29.5. Vačkářův Zbiroh
 - 29.5. 7. Vtelenská dechparáda - Jizerní Vtelno u Mladé Boleslavi
- 3. - 5.6. 12. Mistr.Evropy dechových hudeb-Nesseiwang (Allgiu)-Německo
 - 4.6. 38. Švihovské hudební léto - přehlídka mládežnických dechových orchestrů
- 5.6. 8. Kněževeská dechparáda - Kněževes u Rakovníka
- 10.-12.6. Kmochův Kolín
- 17. -19.6. Mezinárodní hudební festival Česká Kamenice
 - 19.6. 16. ročník Žváčkův festival dechových hudeb - Konice
 - 19.6. 4. festival DH - Tlumačov u Domažlic
- 25.- 26.6. 15. ročník„HRAJ KAPELO, HRAJ" Praha - Křížíkova fontána
 - 2.7. 6. Dobřínský dechfest
 - 3.7. Rymice u Holešova
 - 3.7. 22. ročník Mezinárodního festivalu dechové hudby - Lidečko
- 9.7. Tůfarankafest - Rakvice
- 9.7. 8. Setkání dechových hudeb - Staré Hrady
- 10.7. 43. mezinárodní festival dechových hudeb - Ratiškovice
- 11.7.-17.7. Hudební kurzy v Chýnově
 - 17.7. Kubešova Soběslav
 - 23.7. IX. hudební festival Pod lipou - Jáma
 - 23.7. Mezinárodní hudební festival „Hanácké kvítek" - Věrovany
 - 31.7. Setkání dechovek Dřevohostice
 - 6.8. 13. Drietomský festival DH - Drietoma Slovensko
 - 7.8. 19. ročník Festival dechových hudeb - Bechyně
 - 21.8. Setkání muzikantů v Bílých Karpatech - Valašské Klobouky
 - 28.8. 10. ročník mezinárodního festivalu dechových hudeb „Pod Javorinů" Strání
- 2.- 3.9. Z jižních Čech a Moravy - Chýnov
 - 3.9. 9. Oblastní přehlídka dechových hudeb - Košťálov
- 10.9. Fišerův Bydžov
- 10.9. 4. Světelské babí léto s dechovkou - Světlá nad Sázavou
- 17.9. Poncarovy Zdice
- 25.9. 16. Vejvodova Zbraslav
- 8.10. „Muzikanti, hrajte!" Výstaviště Flora Olomouc
- 23.10. XV. Mezinárodní soutěž velkých dechových orchestrů - Ostrava

Festivalová a organizační kancelář OR-FEA
a Sdružení dechových orchestrů ČR
vás zvou na

Mezinárodní festival dechových hudeb
mezinárodní soutěžní setkání velkých dechových orchestrů

Praha 7. - 8. ledna 2011

Národní dům na Smíchově

Pátek 7. ledna zahajovací koncert - Hudba Hradní stráže
a Policie ČR

Sobota 8. ledna - 9.00 hod. soutěžní bloky orchestrů

Veškeré informace na:

OR-FEA spol. s r.o., festivalová a organizační kancelář, cestovní agentura, Těšnov 9,
110 00 Praha 1 Tel.: 224 814 458, 224 813 580, Fax: 224 81 2612, e-mail:
<mailto:incoming@orfea.cz>

ZPRAVODAJ č.100 vydala rada klubu - leden 2011.